

בש"פ 1101/21 - המלאן אלעמרני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1101/21

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העורר: המלאן אלעמרני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) במ"ת 52502-05-20 מיום 19.1.2021

בשם העורר: עו"ד ניל סימון

בשם המשיבה: עו"ד דגנית כהן ויליאמס

החלטה

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) במ"ת 52502-05-20 מיום 19.1.2021 בגדרה הורה על מעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

1. נגד העורר ושניים נוספים הוגש לבית המשפט המחוזי כתב אישום המייחס להם עבירות של רצח בנסיבות מחמירות ושיבוש הליכי משפט. על פי עובדות כתב האישום, ביום 28.3.2020 התגלע ויכוח בין בתו של העורר (להלן: המנוחה) לבין העורר, בנו (להלן: נעמן) ואחייה של המנוחה (נכדו של העורר, להלן: נאסר). עובר לוויכוח, גמלה בליבם של הנאשמים החלטה להמית את המנוחה. לשם כך הצטייד נעמן בסכין באורך של כ-30 ס"מ באמצעותה דקר את המנוחה ששכבה על משטח בטון בכניסה למבנה בו מתגוררת אמה, אשתו של העורר (להלן: נעמת). במקביל, נאסר נעמד בצמוד למנוחה ובעט בה בכל חלקי גופה. המנוחה ניסתה לחלץ עצמה והחלה זוחלת לכיוונה של נעמת, המרותקת לכיסא גלגלים. נעמת צעקה על נעמן ונאסר שיחדלו ממעשיהם. העורר, אשר עמד בסמוך וצפה במתרחש,

עמוד 1

ניגש אל נעמת, החל להכות אותה ולהרחיק אותה מהמנוחה, תוך שהוא מאיים עליה כי אם לא תפסיק לצעוק "הוא יהרוג אותה ביחד עם הבת שלה".

2. בהמשך לאמור, נעמן ונאסר תפסו את המנוחה ושיספו את גרונה. כאשר המנוחה הפסיקה להגיב נעמן ונאסר הרימו אותה, הכניסו אותה לרכבו של נעמן, ונסעו למקום שאינו ידוע למשיבה, שם נפטרו מגופתה ביחד עם הסכין. במקביל, העורר נטל צינור מים והחל לשטוף את משטח הבטון מדמה של המנוחה. כאשר ראו הנאשמים כי לא הצליחו לנקות את המשטח מדמה של המנוחה, הזמינו מערבול בטון ויצקו שכבת בטון נוספת על המשטח, על מנת להסתיר את כתמי הדם.

3. ביום 24.5.2020 הגישה המשיבה בקשה למעצר הנאשמים עד תום ההליכים נגדם. בבקשה נטען כי קמה עילת מעצר סטטוטורית נגד הנאשמים נוכח העבירה המיוחסת להם וכי קיים יסוד סביר לחשש כי אם ישוחררו ינסו לשבש הליכי משפט ולהתחמק מהדין. בא-כוח העורר טען כי מהעובדות המתוארות בכתב האישום עולה כי ניתן להאשים את העורר לכל היותר בעבירת אי-מניעת פשע. יש לקחת בחשבון גם את גילו של העורר (כבן 64) ואת מחלת הסכרת ממנה הוא סובל. לפיכך, התבקש שחרורו בתנאים שיבטיחו את התייצבותו למשפט.

4. ביום 19.1.2021 הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים. נקבע כי טענותיו בקשר לעבירה המיוחסת לו בכתב האישום הן טענות במישור המשפטי, שמקומן להתברר במסגרת ההליך העיקרי ולא בשלב בחינת קיומן של ראיות לכאורה. לצורך בחינת בית המשפט את הראיות בשלב המעצר אין צורך "לפלח" במדויק את חלקו של כל אחד מהמעורבים ברצח המנוחה. נוכח קיומה של תשתית ראיתית ובהיעדר מחלוקת בדבר קיומה של עילת מעצר, קבע בית המשפט כי אין מקום כלל לבחון חלופת מעצר.

5. מכאן לערר שלפני. העורר טוען כי שגה בית המשפט בקבעו כי קיימות ראיות לכאורה נגד העורר וכאשר דחה את הטענה בדבר כרסום בחומר הראיות נגדו. לא קיימת כל ראיה להחלטה משותפת של העורר יחד עם נעמן ונאסר להמית את המנוחה ואין כל ראיה שהיה מעורב באופן פיזי בביצוע הרצח. חלקו של העורר לפי הנתען הסתכם בכך שאיים על נעמת כי תפסיק לצעוק אחרת יהרוג אותה, אך הוא עשה כן מתוך דאגה אליה לבל יאונה לה כל רע על ידי נעמן ונאסר. גם אין מקום לתת משקל לעדותה של עדת ראיה נוספת שהייתה במקום מפאת הסתירות הרבות הקיימות בגרסאות שהיא מסרה במשטרה. כמו כן, היה על בית המשפט לתת משקל לנסיבותיו האישיות של העורר, ובהן גילו ומצבו הבריאותי. על כן, מתבקש שחרורו של העורר או לכל הפחות שיוגש תסקיר מעצר בעניינו.

6. מנגד, טענה המשיבה כי אין לקבל את הערר, שכן המחלוקת באשר לקיומן של ראיות לכאורה מצומצמת בעיקר ביחס לשאלה משפטית הנוגעת לדיני השותפות בביצוע העבירה. אלא שנוכח העובדה שלא מדובר באדם זר שנקלע לאירוע, אלא באבי המשפחה, בעל הסמכות במשפחה, אשר על פי הראיות ידע באופן ברור להיכן מתגלגל האירוע, אין מקום להרהר אחר קיומה של תשתית ראיתית לכאורית להוכחת המיוחס לו. המשיבה גם הפנתה לגרסתו של העורר במשטרה, שם העלה גרסה שקרית לחלוטין על פיה כלל לא היה מודע למתרחש. נוכח חריגותו של האירוע ואכזריותו, אף חלופה לא תסכון.

7. לאחר שעיינתי בחומר הראיות שהוגש לעיוני, נחה דעתי כי בדין קבע בית המשפט המחוזי כי יש במארג הראיתי שהוצג נגד העורר כדי לבסס תשתית ראיתית לכאורית מספקת בשלב זה להוכחת המיוחס לו. נקודת המוצא

לדין היא כי השאלה בשלב זה אינה האם הראיות מספיקות לצורך הרשעת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, אלא די בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה (בש"פ 2281/20 אבו עאבד נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.4.2020); בש"פ 3144/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (7.6.2020)). בעניינו די לעת הזו בראיות המצביעות על הימצאות העורר בזירת הרצח; מודעותו לביצוע הרצח; והמעורבות הלכאורית במעשה על מנת לבסס אפשרות הרשעתו במיוחס לו. המידה המדויקת של מעורבות העורר במעשה הרצח תידון ותיקבע על ידי בית המשפט שיידון בתיק העיקרי (והשוו: בש"פ 6185/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (2.10.2019)). ויודגש, כי גם אם חלקו של העורר היה מינורי במובן זה ש"רק" צפה מהצד ולא מנע את הרצח, קשה להלום את הטענה שמידת השתתפותו באירוע לא מצביעה על מסוכנותו הרבה. מדובר ברצח אכזרי בדם קר אשר על פי הטענה בוצע על ידי בנו ונכדו של העורר כאשר אחד מהם דקר את בתו ושיספ את גרונה אל מול פניו. באותה שעה כל שעשה העורר, אליבא דגירסה הכי מיטיבה עמו על פי כתב האישום, היה להזהיר כביכול את אשתו לבל תתערב בנעשה. אני מתקשה אפוא, אף בשלב זה של ההליך, לקבל גרסה זו כגרסה שיכולה להטות את הכף לעבר שחרורו של העורר ממעצר. דברים אלו היו נכונים גם לו היה מדובר באדם שאין לו כל קרבה לקרבן הרצח. קל וחומר, בן בנו של קל וחומר שעה שמדובר בביתו של העורר.

8. בנסיבות אלו, אין די בטענת העורר כי נהג כפי שנהג מתוך דאגה כנה לאם, כדי להחליש מעוצמת התשתית הראייתית הלכאורית נגדו, בשלב זה. זאת אף מבלי להידרש לגרסת עדת הראייה כי העורר קרא לאם לשתוק ולהפסיק את צעקותיה, בזמן שזו זעקה וצרחת לנוכח רצח בתה המתבצע לנגד עיניה, היכה אותה ואיים עליה כי אם תמשיך לצעוק, הוא יהרוג גם אותה (חקירת חנאן אבו רכבה מיום 18.4.2020, עמ' 17-18).

9. התשתית הראייתית אף מתחזקת נוכח גרסתו של העורר, בחקירותיו במשטרה, לפיה היה בעבודה בזמן הרצח (חקירה מיום 27.4.2020, עמ' 2, שורה 9); או ישן בחדרו (חקירה מיום 5.5.2020; חקירה מיום 7.5.2020) ואם היה רואה את שאירע היה קורא למשטרה (חקירה מיום 7.5.2020; חקירה מיום 27.4.2020, עמ' 3, שורות 21-20; חקירה מיום 22.4.2020, שורה 4, שורה 73). מעבר לכך, חזר העורר וטען בחקירותיו במשטרה כי כלל לא "אכפת" לו מה אירע לבתו, אם חיה היא אם מתה (חקירה מיום 5.5.2020, עמ' 4, שורה 83; חקירה מיום 19.4.2020, עמ' 5-6).

10. לא למותר לציין כי נוכח קיומן של ראיות לכאורה להוכחת עבירת רצח, נקודת המוצא היא כי קמה נגד העורר חזקת מסוכנות סטטוטורית, וכי לא ניתן לשחררו לחלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני בהיעדר "טעמים מיוחדים שיירשמו" (סעיף 22ב(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996; וראו: בש"פ 6185/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (2.10.2019)). מבלי שנעלמו מעיני טענות העורר באשר לגילו ומצבו הבריאותי, אינני סבור כי במקרה זה מתקיימים טעמים מיוחדים המצדיקים שחרורו לחלופת מעצר. בנסיבות העניין, גם לא נפל פגם בהחלטה על מעצר העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, מבלי להפנותו תחילה לשירות המבחן לשם עריכת תסקיר מעצר בעניינו (וראו למשל: בש"פ 9255/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (21.2.2021)).

הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ד באדר התשפ"א (8.3.2021).

ש ו פ ט
